

Fakultetsoppgave, EØS-rett H 2011

Lillestrand er en idyllisk liten by som liksom klatrer oppover bakkene fra sjøen. Her er større veier, smale smug og ikke svært stor trafikk. Et sant eldorado for rullebrettbrukere. Så kommer da også rullebrettbrukere fra nær og fjern for å utfordre hverandre og egne ferdigheter i bakkene ned mot sjøen.

Men alle er ikke like glade. Fotgjengere blir rett som det er skremt når rullebrettene farer forbi, og ikke alle rullebrettkjørerne har like god kontroll. Det er ikke bakre egne lemmer de risikerer der de farer av sted. Det har også vært flere nestenulykker der rullebrettkjørere så vidt ikke er blitt påkjørt av buss eller bil.

Dette er bakgrunnen for at en interessegruppe for forbud mot rullebrettbruk i Lillestrand gjennom et innlegg i lokalavisen oppfordret politiet til å forby bruk av rullebrett på de mest populære veiene og på alle fortau. Den aktuelle bestemmelsen i politivedtektene, som er gitt med hjemmel i lov 53/1995, politiloven, § 14 lyder:

« Politiet kan forby aking og annen form for sport, lek eller spill på bestemt offentlig sted når dette er påkrevet av hensyn til ferdselen eller den alminnelige orden.»

Politiet fulgte oppfordringen, og vedtok et slikt forbud. Mange rullebrettkjørere ignorerte imidlertid forbudet, og med hjemmel i politiloven § 30, ble det utstedt en rekke bøter.

Rullebrettkjørerne nektet imidlertid også å betale bøtene. De hevdet at forbudet mot bruk av rullebrett ikke hadde hjemmel i forskriften. Rullebrettkjøring, sa de, er verken, lek, sport eller spill. Det er blodig alvor. Og performancekunst. Dessuten, sa de, var forbudet i strid i med reglene om frie varebevegelser i EØS-avtalen. Dette fordi forbudet gjorde det mindre attraktivt å kjøpe rullebrett, og siden mange rullebrett ble laget i andre EØS-land, var forbudet et handelshinder.

Politiet på sin side hevdet at forbudet hadde hjemmel i politiloven, og så lenge det har det, kunne ikke EØS-avtalen ha noen betydning. Dessuten dreide dette seg om straff ikke handel fri flyt.

Dersom det virkelig er slik at forbudet har en side mot EØS-avtalen, hevdet politiet at virkningen for samhandelen var helt bagatellmessige – det er ikke så mange som sogner til Lillestrand, og bare en brøkdel av dem bruker rullebrett. Dessuten kunne de jo bruke rullebrettene sine andre steder. I nabokommunen for eksempel. Rullebrettkjørerne på sin side hevdet at selv bagatellmessige handelshindringer

rammes av EØS-avtalen, og det kunne ikke være sånn at et forbud i Lillestrand er ok fordi det ikke er forbud i nabokommunen. det ville jo bety at hva én kommune gjør blir avgjørende for en annen kan gjøre, og at et forbud som kanskje ikke anses som et handelshinder etter en stund blir det fordi andre kommuner gir tilsvarende regler.

Politiet hevdet videre at selv om forbudet mot bruk av rullebrett skulle være et handelshinder, var forbudet nødvendig for sikre trygg ferdsel, liv og helse.

Rullebrettkjøerne på sin side påpekte at syklister og fotgjengere, for ikke å snakke om folk med barnevogn, var en like stor trussel. De hevdet også at disse hensynene kunne bli like godt ivaretatt om man reserverte de aktuelle gatene for rullebrettbruk, og ledet trafikken til andre gater.

- 1 Drøft og avgjør om politivedtektene hjemlet forbudet.
- 2 Drøft og avgjør om forbudet mot bruk av rullebrett er et handelshinder.
- 3 Forutsett at forbudet er et handelshinder, og drøft og avgjør om forbudet likevel kan opprettholdes

Alle spørsmål skal besvares